

Arrest

nr. 86 537 van 30 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 april 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat L. LUYTENS, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten, moslima van Tsjetsjeense origine te zijn en afkomstig te zijn van Grozny in de Tsjetsjeense Republiek van de Russische Federatie.

Uw oudste zoon, S. (...), (OV 5.125.547), vroeg reeds in 2001 asiel aan in België. Hij werd als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal op 18 januari 2006.

Uw echtgenoot B.K. (...) (OV 6.372.728) heeft op 12 januari 2009 asiel aangevraagd in België en werd de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming geweigerd.

U verklaarde dat eind december 2008 een vriend van uw zoon, genaamd M.A. (...), langs kwam in uw woning in Grozny. Hij en uw zoon hadden in 1999 enkele maanden samen in het leger van Maschadov gediend. Hij vroeg of hij bij u mocht overnachten. Hij had een grote tas bij zich, die hij in de garage heeft laten staan. U denkt dat daar wapens in zaten. De volgende dag vertrok M. (...) en hij zei dat hij de tas later wel zou komen oppikken. U hebt M. (...) sindsdien niet meer gezien en u vermoedt dat hij de volgende dag werd opgepakt.

Enkele dagen later vond een huiszoeking plaats bij u thuis. Militairen vroegen waar uw man was en u werd op het hoofd geslagen. Ze namen ook de tas van M. (...) mee uit de garage. Uw man bevond zich op dat moment bij zijn vriend V. (...). U vermoedt dat M. (...) iets verteld heeft over dat uw man rebellen zou hebben geholpen en dat ze hem daarom zochten.

In januari 2009 is uw man dan naar België vertrokken. De politiediensten zijn nog drie à vier keer langsgekomen. U vertelde dat uw man was vertrokken en toen werd u met rust gelaten.

Anderhalf jaar later, in mei 2010, kreeg u telefoon van uw man vanuit België. Hij sprak over deportatie. Nog eens anderhalf jaar later, op 15 oktober 2011 kwam S. (...), een man die vermoedelijk samen met uw man in de gevangenis heeft gezeten, langs met een briefje waarop stond dat uw man in de gevangenis van Tsjernokozovo zat. Er stond ook een telefoonnummer op en de vraag of u naar dat nummer zou bellen. U belde onmiddellijk naar dat nummer en maakte een afspraak met I. (...) in Tsjernoretshije. I. (...) vroeg u 5000 euro voor de vrijlating van uw man. U kon dat niet onmiddellijk betalen, dus gaf u een dag later de 5000 euro aan I. (...). Op 17 oktober 2011 werd uw man uiteindelijk vrijgelaten.

Op 21 oktober 2011 kwamen echter opnieuw militairen langs en weer werd uw man meegenomen. Sindsdien hebt u niets meer over hem vernomen. U was op het moment van de arrestatie van uw man niet thuis, u was bij uw zieke zus in Novye Aldy. Het was uw buurvrouw, Z. (...), uit Grozny die u kwam vertellen dat uw huis was doorzocht en dat uw echtgenoot was meegenomen. Diezelfde avond, op 21 oktober 2011 bent u naar uw tante, J. (...), vertrokken in Goyty.

Op 18 november 2011 bent u naar België vertrokken en op 22 november 2011 bent u hier aangekomen. De volgende ochtend, op 23 november 2011, hebt u een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: geboorteakte van uw zoon S. (...) dd. 1 juni 2001; twee medische attesten uit België dd. 16 december 2011 en dd. 29 december 2011; kopie van uw binnenlands paspoort dd. 1 mei 2003."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen die u kreeg met de autoriteiten omwille van M. (...), een oude vriend van uw zoon, S. (...).

Eind december 2008 kwam hij langs met de vraag of hij bij u kon blijven overnachten. M. (...) had ook een tas bij die hij in de garage achterliet. Enkele dagen na deze gebeurtenissen kwamen de autoriteiten langs op zoek naar uw man. U vermoedt dat ze uw man zoeken omwille van verklaringen die M. (...) zou hebben afgelegd over vermeende hulp van uw man aan de rebellen. Uw man is hierop naar België gevlucht, maar moest na anderhalf jaar terugkeren, waarna hij in de gevangenis belandde.

Anderhalf jaar later werd hij vrijgelaten, maar drie dagen later werd hij opnieuw opgepakt.

Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u uw relaas en uw vrees voor vervolging niet aannemelijk kan maken.

Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zich in uw asielaanvraag deels baseert op gebeurtenissen die plaatsvonden in december 2008 en op basis waarvan uw echtgenoot, K. (...), in januari 2009 asiel heeft aangevraagd.

De verklaringen die uw man aflegde in het kader van zijn asielaanvraag werden echter door het Commissariaat-generaal als ongeloofwaardig beschouwd. Dit werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat de aanleiding voor uw vertrek uit Tsjetsjenië de inval bij u thuis en de daaropvolgende arrestatie van M. (...), een vriend van uw zoon, op 2 januari 2009 was. Sindsdien werd ook u gezocht door de autoriteiten. (CGVS dd.17/08/2009, p.12-13) Na onderzoek van uw verklaringen dient echter vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Vooreerst kan er weinig geloof gehecht worden aan de door u verklaarde reisroute. U verklaarde over land vanuit Tsjetsjenië naar België te zijn gereisd. (CGVS, p.7) U werd met een personenwagen naar Minsk, Wit-Rusland gebracht. Daar wachtte een vrachtwagen die u als verstekeling in de laadruimte via Polen naar België bracht. (CGVS, p.8) U merkte onderweg niets van een controle van de vrachtwagen. (CGVS, p.10) Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er aan de Pools-Wit-Russische grens zeer strenge controles plaatsvinden. Alle vrachtransport ondergaat steeds twee controles, i.e. een controle door de Poolse grenswacht en door de Poolse douane. Geladen vrachtwagens worden met technische hulpmiddelen gecontroleerd op verstekelingen en smokkelwaar. Gelet op deze informatie is het weinig geloofwaardig te noemen dat u verborgen achter de lading in de laadruimte (CGVS, p.10), zonder problemen de Schengenruimte zou hebben betreden.

Verdere vaststellingen in verband met uw internationaal paspoort ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u verklaarde reisroute. U verklaarde eerst nooit een internationaal paspoort te hebben gehad. (CGVS, p.5) Dit had u eerder ook voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard. (DVZ, rubriek 21) Zelfs nadat u geconfronteerd werd met de aanwezigheid in uw intern paspoort van een stempel die de afgifte van een dergelijk document bevestigt, ontkende u eerst nog. U stelde dat enkel uw echtgenote een internationaal paspoort had aangevraagd. Pas na verder aandringen verklaarde u een internationaal paspoort te hebben gehad, maar dit te zijn verloren in Grozny. U kon geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid. (CGVS, p.6) Daarnaast had u enkel vermoedens over hoe u dit document zou zijn verloren. (CGVS, p.7)

Gelet op bovenstaande vaststellingen in verband met uw reisweg naar België en uw internationaal paspoort rijzen er ernstige twijfels omtrent het door u verklaarde onvermogen dit internationaal paspoort voor te leggen. De vaststelling van een poging om belangwekkende identiteits- of reisbestanden verborgen te houden, kan bovendien impliceren dat men een veilig verblijfsalternatief elders in de Russische Federatie of daarbuiten verborgen wil houden.

Voorts werd een ernstige tegenstrijdigheid gevonden met betrekking tot de periode tussen de inval bij u thuis op 2 januari en uw vertrek op 6 januari. Zo verklaarde u eerst dat u uw echtgenote en uw zoon nog zag op de dag van uw vertrek uit Tsjetsjenië. (CGVS, p.8) Later verklaarde u dan weer dat u haar niet meer zag sinds de inval. (CGVS, p.19) Even later verklaarde u weer dat u uw echtgenote nog zag in het huis van uw zus de dag nadat de inval plaats had gevonden. Dit zou bovendien de laatste keer geweest zijn dat u haar zag. (CGVS, p.19, 21) Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u eerst niet meer te herinneren wanneer u haar zag, de dag na de inval of de dag van uw vertrek. (CGVS, p.21) Even later verklaarde u dan weer dat u haar twee keer zag, zowel op 3 als op 6 januari. (CGVS, p.21) De vastgestelde tegenstrijdigheid raakt aan de kern van uw asielrelaas, namelijk de nasleep van de inval op 2 januari, dewelke de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd.

Ter verdere bevestiging van een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde ernstige vrees werd bovendien vastgesteld dat u onaannemelijk weinig op de hoogte bent van de ontwikkelingen van deze problematiek sedert uw vlucht uit uw herkomstregio. U stelde meer bepaald te vrezen voor uw leven indien u zou terugkeren naar Tsjetsjenië. U stelde er nog steeds gezocht te worden omwille van het feit dat u onderdak bood aan een vriend van uw zoon, M. (...). (CGVS, p.12-13) Bovendien zouden de agenten die de huiszoeking bij u thuis uitvoerden tegen uw vrouw gezegd hebben dat u de rebellen hielp (CGVS, p.18), hetgeen een zwaarwichtige beschuldiging is in Tsjetsjenië. U weet echter niet of de politiediensten nog op uw thuisadres zijn langsgeweest sinds uw vlucht (CGVS, p.20, 21), noch hebt u weet van oproepingsbrieven op uw naam (CGVS, p.20). U heeft ook niet uit eigen beweging nagevraagd of de veiligheidsdiensten nog langskomen bij u thuis (CGVS, p.20), noch vraagt u aan uw echtgenote, die nog steeds op het adres waar de inval plaatsvond (CGVS, p.20), en waar u uw verblijfsregistratie had (CGVS, p.3), woont, en met wie u regelmatig contact hebt, of zij nog nieuwe informatie heeft met betrekking tot uw vermeende problemen. U hebt evenmin zelf pogingen ondernomen om te weten te komen waarom u juist gezocht wordt. (CGVS, p.20-21) Een dergelijk gebrek aan initiatief valt niet te rijmen met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Van een kandidaat-vluchteling mag immers verwacht worden dat hij inspanningen levert om informatie te bekomen in verband met de (actualiteit van de) door hem verklaarde problemen.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Naast de reeds gedane vaststellingen in verband met uw intern paspoort, dient opgemerkt te worden dat dit document voor het overige enkel gegevens met betrekking tot uw identiteit bevat die door mij niet betwist worden. Ook uw huidig rijbewijs en bijhorend medisch geschiktheidattest en examenkaart, uw vorig rijbewijs, alsook de bewijzen van uw pensioenverzekering en uw ziekteverzekering bevatten enkel persoonsgegevens die niet door mij in twijfel getrokken worden. De foto waarop u te zien bent met een vrouw en kind liet u zien om aan te tonen dat u nog steeds een gezin vormt met B.,L. (...) (CGVS, p.2), hetgeen evenmin door mij in twijfel getrokken wordt.

Ter afsluiting dient opgemerkt te worden dat uw zoon, B.S. (...), door het Commissariaat-generaal erkend werd als vluchteling op 18 januari 2006, en dit na een grondige beoordeling van zijn verklaringen in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie. Rekening houdende met de huidige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en gelet op de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw persoonlijke asielrelaas, kan aan u echter het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming niet worden toegekend."

De weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waardoor de verklaringen van uw man met betrekking tot de gebeurtenissen van december 2008 ongeloofwaardig blijven.

Na diepgaande onderzoek van uw dossier werden bovendien enkele belangrijke inconsistenties vastgesteld tussen uw verklaringen op 11 januari 2012 enerzijds en de verklaringen van uw man op 17 augustus 2009 anderzijds betreffende de gebeurtenissen van december 2008, die de kern van uw asielrelaas vormen.

U verklaart namelijk dat M. (...) langskwam bij u thuis en dat hij een grote tas bij zich had (CGVS 11/01/12 p. 17). Uw man verklaarde echter dat M. (...) meerdere tassen bij zich had (CGVS 17/08/09 p. 13).

Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de aanhouding van M. (...). U verklaarde namelijk dat u denkt dat M. (...) de volgende dag werd aangehouden, maar dat u dat niet zeker weet (CGVS 11/01/12 p. 16). U zegt dat M. (...) de volgende dag na zijn aankomst al weg was. Hij

ging weg uit het appartement, heeft afscheid genomen en hij heeft gezegd dat hij zijn tas later zou komen ophalen (CGVS 11/01/12 p. 22).

Uw man verklaarde echter iets volledig anders. Hij verklaarde namelijk dat vijf dagen nadat M. (...) was aangekomen een huiszoeking plaatsvond, dat M. (...) toen nog steeds bij u thuis logeerde, dat hij direct werd meegenomen (CGVS 17/08/09 p. 13) en dat u op dat moment thuis was (CGVS 17/08/09 p. 18). Ook verklaarde u dat uw man zich, op het moment van de huiszoeking, bij zijn vriend V. (...) bevond (CGVS 11/01/12 p. 16) en dat hij daar bleef tot zijn vertrek naar België (CGVS 11/01/12 p. 12). Uw man, daarentegen, verklaarde dat hij op dat moment bij zijn zus in Urus-Martan was en dat hij daar bleef tot zijn vertrek naar België (CGVS 17/08/09 p. 13).

Deze tegenstrijdigheden zijn zwaarwichtig. Het betreft hier namelijk de kern van uw asielrelaas en deze gebeurtenissen liggen aan de basis van uw problemen die u beweert vandaag te ondervinden. Door dergelijke opvallende tegenstrijdigheden wordt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig ondermijnd.

Daarnaast moet een onaannemelijk gebrek aan initiatief om meer informatie te bekomen worden vastgesteld.

Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u niet weet wie M. (...) precies is en wat hij doet.

U verklaart dat u enkel weet dat hij samen met uw zoon militaire dienst heeft gedaan onder Maskhadov (CGVS 11/01/12 p. 22). U verklaart dat u niet hebt gevraagd of hebt uitgezocht waar hij zich mee bezighield en dat zelfs als u dat zou vragen, hij het toch niet zou vertellen, omdat mannen niet over hun zaken vertellen (CGVS 11/01/12 p. 22, 25, 26). Ook verklaart u dat u sinds de gebeurtenissen in december 2008 M. (...) niet meer hebt gezien en dat u hem ook niet meer wil zien, aangezien alle problemen door hem kwamen (CGVS 11/01/12 p. 20).

Er kan echter verwacht worden dat u meer interesse zou vertonen in de persoon die, volgens uw verklaringen, aan de basis ligt van uw vervolgingsproblemen.

Ook weet u niet welke dienst naar uw man op zoek is. U verklaart dat het speciale diensten zijn die uw man zoeken en dat u niets specifiek weet, omdat u niet goed bent op dat gebied. U verklaart tevens dat u nooit een poging hebt ondernomen om te informeren wie naar uw man op zoek was, u zat namelijk heel stil (CGVS 11/01/12 p. 23).

Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage kennis en ongeïnteresseerde houding met betrekking tot uw problemen vandaag niet. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde zware problemen, mag verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de situatie van de problemen en de evolutie ervan na uw vertrek uit uw land van herkomst.

Uw ongeïnteresseerde en nalatige houding tasten uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig aan.

Bijkomend dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard, weinig overtuigend is.

Uit uw verklaringen blijkt dat u op 18 november 2011 uit Tsjetsjenië bent vertrokken en dat u met de auto naar Brest bent gegaan. In Brest bent u dan met een andere auto en met een andere chauffeur naar België gekomen. U hebt hiervoor 3000 euro betaald.

U weet echter niet via welke landen u naar België bent gereisd. Evenmin werden afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u moest doen bij eventuele grenscontroles (CGVS 11/01/12 p. 14). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistraject, de grenscontroles, betreffende wat te doen tijdens de reis en mogelijke controles.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze actief evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties authentieke en overtuigende bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor uw vlucht uit de Russische Federatie vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

De door u wel neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De geboorteakte van uw zoon S. (...) en de kopieën van uw binnenlands paspoort bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en de identiteit van uw zoon die door mij niet in twijfel wordt getrokken.

De medische attesten die u voorlegt betreffen uw medische problemen, maar nergens wordt daarop vermeld wat de oorzaak van deze problemen is. Bijgevolg kunnen deze documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Nog dient te worden opgemerkt dat u uw originele binnenlands paspoort niet kon voorleggen op het Commissariaat-generaal. U verklaarde dat u het was kwijtgeraakt in het opvangcentrum.

Ook verklaarde u dat u een reispaspoort hebt, maar dat u het bent vergeten bij u thuis en dat uw zus het niet wil opsturen (CGVS 11/01/12 p. 11). Gelet op de bovenstaande vaststellingen van een ongeloofwaardige reisroute rijst het vermoeden dat u uw binnenlands paspoort en uw reispaspoort bewust achterhoudt en u ons zo in het ongewisse laat betreffende belangrijke hierin vervatte informatie zoals uitgereikte visa voor België of de Schengenlanden.

Ter afsluiting dient opgemerkt te worden dat uw zoon, B.S. (...), door het Commissariaat-generaal erkend werd als vluchteling op 18 januari 2006, en dit na een grondige beoordeling van zijn verklaringen in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie.

Rekening houdende met de huidige veiligheidssituatie in Tsjetsjenië en gelet op de hierboven gedane vaststellingen van ongeloofwaardigheid met betrekking tot uw persoonlijke asielrelaas, kan aan u echter het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming niet worden toegekend."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift van 2 maart 2012 dat zij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster laat gelden dat zij niet verantwoordelijk kan worden gehouden voor de verklaringen die eerder werden afgelegd door haar echtgenoot B.K., meer bepaald waar de commissaris-generaal oordeelde niet overtuigd te zijn van de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoekster stelt dat zelfs als haar aanvraag in verband gebracht wordt met de aanvraag van haar echtgenoot, dan nog kan er niet van uitgegaan worden dat alleen op grond van tegenstrijdige verklaringen met deze van haar echtgenoot, haar eigen verklaringen ongeloofwaardig zijn, te meer daar ze hun aanvraag niet samen hebben ingediend, ze elkaar weinig en zeker niet omtrent de details hebben gesproken sinds het incident van 2 januari 2009 en haar echtgenoot niet aanwezig was bij de huiszoeking, maar dit van haar heeft vernomen.

Verzoekster wijst er op aan dat haar echtgenoot zelf ook al heeft verklaard dat hij behoorlijk in de war was door hetgeen hij heeft meegemaakt, waaronder het feit dat hij zeven familieleden verloren heeft in de oorlog, en het feit dat zijn zoon in België verblijft en hij die hij dus jaren niet heeft gezien.

Verzoekster stelt nog dat zij en haar echtgenoot een "behoorlijke leeftijd hebben" (zie het verzoekschrift, p. 6) en niet gewend zijn om verklaringen af te leggen en elke woord te wikken en te wegen.

Wat betreft de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en deze van haar man aangaande het aantal tassen dat M. bij zich had, stelt verzoekster dat zij het had over een tas -niet gespecificeerd één tas-, terwijl haar echtgenoot sprak over meerdere tassen -terwijl hij het had over twee of nog een paar tassen-.

Verzoekster voegt hier nog aan toe dat zij er niet bij was toen M. de tassen in de garage ging halen, haar echtgenoot wel, waarbij ook hij weinig uitleg had gevraagd en er weinig aandacht aan had geschonken.

Verzoekster voert aan dat de tegenstrijdigheid aangaande de arrestatie van M. berust op een misverstand; verzoekster stelt dat M. eerder was opgepakt en dat het naar aanleiding van zijn ondervraging was dat de huiszoeking heeft plaatsgevonden en dat de zoektocht naar haar echtgenoot begon. Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot niet kon weten wat er precies gebeurd was aangezien hij niet aanwezig was bij de huiszoeking.

Verzoekster tracht de tegenstrijdigheden te verklaren door te wijzen op het verloop van drie jaar tussen de verschillende aangehaalde gebeurtenissen en haar gebrek aan communicatievaardigheid. Verzoekster voert aan dat (zie verzoekschrift p.7) *“Het probleem is dus dat dit soort psychologische en contextuele factoren niet mee in de beoordeling worden verwerkt en men zich beperkt tot het louter op mathematische wijze vaststellen van zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.”*

Verzoekster merkt op dat er nieuwe vervolgingsfeiten worden ingeroepen en de commissaris-generaal dus ook niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar de negatieve beslissing inzake de asielaanvraag van haar man.

Verzoekster laat gelden dat haar zoon S. in België erkend is als vluchteling en dat er dus niet alleen een verband is tussen de door haar aangehaalde feiten en deze van haar echtgenoot, doch vooral ook met de persoon van hun zoon S. en zijn vriend M..

Verzoekster stelt nog dat (zie verzoekschrift p.7) *“Omwille van al deze omstandigheden koestert verzoekster derhalve ook een reële vrees voor haar zoon S. die thans ook de leeftijd heeft waarbij hij in het vizier van de overheid kan komen.”*

Verzoekster verklaart haar desinteresse omtrent de persoon M. door te stellen dat het niet aan haar was om een speurtocht in te zetten en zich aldus nog meer in de kijker te werken, daar haar echtgenoot gezocht werd en haar “interesse” in M. niet onopgemerkt zou blijven en haar verdacht zou maken.

Verzoeker vraagt van haar de status van vluchteling te erkennen of haar minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster heeft besloten.

Zo merkte de commissaris-generaal vooreerst correct op dat gegeven dat verzoekster zich in haar asielrelaas deels baseert op gebeurtenissen die plaatsvonden in december 2008 en op basis waarvan haar echtgenoot, K., in januari 2009 asiel heeft aangevraagd in België, de verklaringen die verzoeksters echtgenoot aflegde in het kader van zijn asielaanvraag, als ongeloofwaardig werden beschouwd en dat bovendien enkele belangrijke inconsistenties vastgesteld werden tussen haar verklaringen afgelegd op 11 januari 2012 enerzijds en de verklaringen van haar echtgenoot op 17 augustus 2009 anderzijds betreffende de gebeurtenissen van december 2008, die de kern van verzoeksters asielrelaas vormen:

“U verklaart namelijk dat M. (...) langskwam bij u thuis en dat hij een grote tas bij zich had (CGVS 11/01/12 p. 17). Uw man verklaarde echter dat M. (...) meerdere tassen bij zich had (CGVS 17/08/09 p. 13). Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld met betrekking tot de aanhouding van M. (...). U verklaarde namelijk dat u denkt dat M. (...) de volgende dag werd aangehouden, maar dat u dat niet zeker weet (CGVS 11/01/12 p. 16). U zegt dat M. (...) de volgende dag na zijn aankomst al weg was. Hij ging weg uit het appartement, heeft afscheid genomen en hij heeft gezegd dat hij zijn tas later zou komen ophalen (CGVS 11/01/12 p. 22). Uw man verklaarde echter iets volledig anders. Hij verklaarde namelijk dat vijf dagen nadat M. (...) was aangekomen een huiszoeking plaatsvond, dat M. (...) toen nog steeds bij u thuis logeerde, dat hij direct werd meegenomen (CGVS 17/08/09 p. 13) en dat u op dat moment thuis was (CGVS 17/08/09 p. 18). Ook verklaarde u dat uw man zich, op het moment van de huiszoeking, bij zijn vriend V. (...) bevond (CGVS 11/01/12 p. 16) en dat hij daar bleef tot zijn vertrek naar België (CGVS 11/01/12 p. 12). Uw man, daarentegen, verklaarde dat hij op dat moment bij zijn zus in Urus-Martan was en dat hij daar bleef tot zijn vertrek naar België (CGVS 17/08/09 p. 13). Deze tegenstrijdigheden zijn zwaarwichtig. Het betreft hier namelijk de kern van uw asielrelaas en deze gebeurtenissen liggen aan de basis van uw problemen die u beweert vandaag te ondervinden. Door dergelijke opvallende tegenstrijdigheden wordt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen ernstig ondermijnd.”

Waar verzoekster ter verweer laat gelden dat zij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de verklaringen die eerder werden afgelegd door haar echtgenoot B.K., antwoordt de Raad dat de commissaris-generaal correct heeft vastgesteld dat het asielrelaas van verzoekster voor een gedeelte overeenstemt met het asielrelaas van haar echtgenoot, waardoor correct kon worden verwezen naar de beslissing die getroffen werd ten aanzien van haar echtgenoot. De Raad voegt hier aan toe dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op (deels) dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan.

Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

De opwerpingen van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij en haar man hun asielaanvraag niet samen hebben ingediend, ze elkaar maar heel weinig hebben gesproken en dan nog niet omtrent de details sinds het incident van 2 januari 2009 en dat haar echtgenoot niet aanwezig was bij de huiszoeking, zijn evenmin bij machte om een ander licht te werpen op de vastgestelde tegenstrijdigheden.

De Raad treedt dienaangaande de commissaris-generaal bij waar deze in zijn nota van 5 april 2012 opmerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoekster door haar echtgenoot niet zou zijn ingelicht over de oorzaak van zijn problemen, om reden waarvan trouwens verzoekster eveneens beweerde te zijn gevlucht. Daar de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een grote impact op het leven van verzoekster en haar echtgenoot is, ook al zijn ze niet samen vertrokken, kan redelijkerwijs worden verwacht dat ze elkaar hebben inlicht over essentiële elementen. Zodoende, mag worden verwacht dat verzoekster haar echtgenoot, die niet aanwezigheid zou geweest zijn tijdens de huiszoeking, naderhand afdoende zou hebben ingelicht.

Waar verzoekster laat gelden dat haar echtgenoot zelf ook al heeft opgemerkt dat hij behoorlijk in de war was door wat hij heeft meegemaakt, antwoordt de Raad dat uit het administratief dossier blijkt dat het verhoor van de echtgenoot op normale wijze heeft plaatsgevonden.

Evenmin legde deze een medisch attest voor waaruit zou blijken dat hij verward is of te kampen heeft met geheugenproblemen. Bijgevolg kan er door verzoekster niet dienstig worden verwezen naar de gezondheidstoestand van haar echtgenoot om de verschillende tegenstrijdigheden aangaande kernelementen van het asielrelaas te vergoelijken.

Waar verzoekster nog verwijst naar de “behoorlijke leeftijd” van zichzelf en haar echtgenoot, het feit dat ze niet gewend zijn om verklaringen af te leggen, het verloop van drie jaar tussen de verschillende aangehaalde gebeurtenissen en haar gebrek aan communicatievaardigheid, antwoordt de Raad dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring en/of het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De Raad merkt daarenboven op dat van een persoon van 55 jaar (verzoekster is geboren op 27 februari 1957) mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te geven omtrent belangrijke feiten die betrekking hebben op de essentie van de asielaanvraag.

De Raad voegt hier aan toe dat verzoekster evenmin in haar verzoekschrift uiteen zet welke problemen zich omwille van haar “behoorlijke leeftijd” zouden hebben voorgedaan.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat het feit dat zij niet gewend is om verklaringen af te leggen en/of haar gebrek aan communicatievaardigheid, met zich meebrengt dat zij niet in staat zou zijn om vragen te beantwoorden betreffende bepalende gebeurtenissen, dewelke de directe aanleiding hebben gevormd voor haar vertrek uit haar land van herkomst.

Bovenstaand verweer van verzoekster betreft duidelijk blote post-factum verklaringen, die na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de bestreden beslissing. In geen geval maakt een verwijzing naar de leeftijd, het niet vertrouwd zijn met het afleggen van verklaringen en/of het tijdsverloop een dienstig verweer uit. De vastgestelde tegenstrijdige verklaringen afgelegd door verzoekster en haar echtgenoot blijven bijgevolg staande en keren zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat wat betreft de verklaringen aangaande het aantal tassen dat M. bij zich zou gehad hebben, zij het had over een tas, terwijl haar echtgenoot sprak over meerdere tassen, bevestigt zij de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot dienaangaande. De commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing immers correct dat verzoekster verklaarde dat M. langskwam bij hun thuis en dat hij een grote tas bij zich had, terwijl haar echtgenoot daarentegen beweerde dat M. meerdere tassen bij zich had.

Ook deze tegenstrijdigheid blijft bijgevolg staande.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat zij er niet bij was toen M. de tassen in de garage ging halen, maar wel haar echtgenoot, antwoordt de Raad nogmaals dat een dergelijke verklaring niet kan overtuigen, daar redelijkerwijs kan worden verwacht dat haar echtgenoot verzoekster wel degelijk heeft ingelicht omtrent het feit of het om één tas of meerdere tassen gaat, hetgeen een essentieel element van verzoeksters asielrelaas betreft.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de tegenstrijdigheid aangaande de arrestatie van M. berust op een misverstand, dat M. eerder is opgepakt, dat het naar aanleiding van zijn ondervraging was dat de huiszoeking heeft plaatsgevonden en de zoektocht naar haar echtgenoot begon, beperkt verzoekster zich tot het uiten van een aantal blote beweringen die niet vermogen de talrijke tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot betreffende M. te weerleggen; Verzoekster en haar echtgenoot spreken elkaar immers tegen over het aantal dagen dat M. bij hun thuis heeft gelogeed, over het feit of M. al dan niet bij hun thuis is gearresteerd en de plaats waar verzoekster haar man zich bevond op het moment van de huiszoeking;

“U verklaarde namelijk dat u denkt dat M. (...) de volgende dag werd aangehouden, maar dat u dat niet zeker weet (CGVS 11/01/12 p. 16). U zegt dat M. (...) de volgende dag na zijn aankomst al weg was. Hij ging weg uit het appartement, heeft afscheid genomen en hij heeft gezegd dat hij zijn tas later zou komen ophalen (CGVS 11/01/12 p. 22). Uw man verklaarde echter iets volledig anders. Hij verklaarde namelijk dat vijf dagen nadat M. (...) was aangekomen een huiszoeking plaatsvond, dat M. (...) toen nog steeds bij u thuis logeerde, dat hij direct werd meegenomen (CGVS 17/08/09 p. 13) en dat u op dat moment thuis was (CGVS 17/08/09 p. 18). Ook verklaarde u dat uw man zich, op het moment van de huiszoeking, bij zijn vriend V. (...) bevond (CGVS 11/01/12 p. 16) en dat hij daar bleef tot zijn vertrek naar België (CGVS 11/01/12 p. 12). Uw man, daarentegen, verklaarde dat hij op dat moment bij zijn zus in Urus-Martan was en dat hij daar bleef tot zijn vertrek naar België (CGVS 17/08/09 p. 13). Deze tegenstrijdigheden zijn zwaarwichtig.”

Verzoekster weerlegt in haar verzoekschrift bovenstaande tegenstrijdigheden niet; deze blijven staande en de Raad maakt ze tot de zijne.

De commissaris-generaal stelde tevens terecht vast dat verzoekster een onaannemelijk gebrek aan initiatief vertoonde om meer informatie te bekomen:

“Dit gebrek aan initiatief kan geïllustreerd worden door het feit dat u niet weet wie M. (...) precies is en wat hij doet. U verklaart dat u enkel weet dat hij samen met uw zoon militaire dienst heeft gedaan onder Maskhadov (CGVS 11/01/12 p. 22). U verklaart dat u niet hebt gevraagd of hebt uitgezocht waar hij zich mee bezighield en dat zelfs als u dat zou vragen, hij het toch niet zou vertellen, omdat mannen niet over hun zaken vertellen (CGVS 11/01/12 p. 22, 25, 26). Ook verklaart u dat u sinds de gebeurtenissen in december 2008 M. (...) niet meer hebt gezien en dat u hem ook niet meer wil zien, aangezien alle problemen door hem kwamen (CGVS 11/01/12 p. 20). Er kan echter verwacht worden dat u meer interesse zou vertonen in de persoon die, volgens uw verklaringen, aan de basis ligt van uw vervolgingsproblemen. Ook weet u niet welke dienst naar uw man op zoek is. U verklaart dat het speciale diensten zijn die uw man zoeken en dat u niets specifiek weet, omdat u niet goed bent op dat gebied. U verklaart tevens dat u nooit een poging hebt ondernomen om te informeren wie naar uw man op zoek was, u zat namelijk heel stil (CGVS 11/01/12 p. 23).”

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. De nalatige handelingen van verzoekster wijzen op een gebrek aan interesse in haar hoofd en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van haar voorgehouden vrees. De Raad benadrukt overigens dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten.

De uitleg in het verzoekschrift om haar desinteresse omtrent de persoon M. te verklaren dat het niet aan haar was om een speurtocht in te zetten gezien zij zich aldus nog meer in de kijker zou werken daar haar echtgenoot gezocht werd en haar “interesse” in M. niet onopgemerkt zou blijven en haar verdacht zou maken, wordt niet aanvaard.

De commissaris-generaal heeft terecht gesteld dat het feit dat verzoekster niet heeft getracht om zich te informeren over de nasleep van haar problemen, wel degelijk verder afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Ten slotte merkte de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op dat ook de reisroute, zoals die door verzoekster werd opgegeven, niet overtuigend is:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u op 18 november 2011 uit Tsjetsjenië bent vertrokken en dat u met de auto naar Brest bent gegaan. In Brest bent u dan met een andere auto en met een andere chauffeur naar België gekomen. U hebt hiervoor 3000 euro betaald. U weet echter niet via welke landen u naar België bent gereisd. Evenmin werden afspraken gemaakt met de smokkelaar over wat u moest doen bij eventuele grenscontroles (CGVS 11/01/12 p. 14). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en u persoonlijk belang had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent betreffende het reistrajec, de grenscontroles, betreffende wat te doen tijdens de reis en mogelijke controles. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.”

De commissaris-generaal stelde tevens correct vast dat verzoekster er evenmin in slaagde de Belgische asielinstanties bewijzen voor te leggen waaruit blijkt dat de incidenten die de aanleiding voor haar vlucht uit de Russische Federatie vormden, daadwerkelijk plaatsvonden.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen argumenten aanhaalt om bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Bijgevolg blijven deze staande en maakt de Raad deze tot de zijne.

De Raad merkt op dat verzoekster zich voor het overige in haar verzoekschrift beperkt tot het herhalen van bepaalde aspecten van haar asielrelaas, het opwerpen van losse beweringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst er echter op dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ookal moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoekster dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. Verzoekster blijft hier echter in gebreke.

2.6. Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat er niet alleen een verband is tussen de door haar aangehaalde feiten en deze van haar echtgenoot, doch vooral ook met de persoon van hun zoon S. die erkend is als vluchteling in België, sluit de Raad zich aan bij de argumentatie van de commissaris-generaal die in zijn nota dienaangaande opmerkt dat deze opmerking geen afbreuk doet aan de plicht van de commissaris-generaal om elke asielaanvraag in beginsel afzonderlijk te onderzoeken.

Van de zoon van verzoeksters werd op 18 januari 2006 de status van vluchteling erkend in het licht van de toenmalige veiligheidssituatie in zijn land van herkomst.

Het blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster door de commissaris-generaal in casu op individuele basis werd behandeld, waarbij rekening werd gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekster afgelegde verklaringen en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoekster teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoekster, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

2.7. Gelet op de verschillende argumenten die voorafgaan -en in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt in haar verzoekschrift, niet enkel op grond van de tegenstrijdige verklaringen met haar echtgenoot of op basis van een loutere verwijzing naar de negatieve beslissing van haar echtgenoot -, werd het asielrelaas van verzoekster terecht als niet geloofwaardig afgewezen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De status van vluchteling als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster kan evenmin steunen op een ongeloofwaardig relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a. of b. van vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De Raad deelt op basis van de informatie die toegevoegd werd aan het administratief dossier, het besluit dienaangaande van de commissaris-generaal.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.8. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op 11 januari 2012 op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE